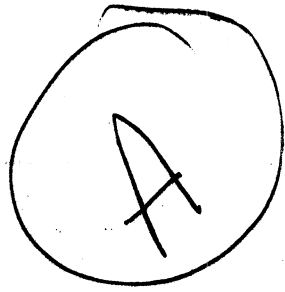


פירוש, הסקנות
ב. א. ג.



צביה אינו
עגור פורסור ג. חסקים
אבות 1983

הוואלה -

ותהפכות החיים האסתטיות.

אחת לתהפכות החיים אנוס אסתטיות הן, תהפכות הסונטה ניתנת לפיענוח
אמאן, שוב חוזרים אנו אל הבוקטואיה של האמנות והחיים. המסתעין הוא המפתח
והציר שאליו נעה הסונטה - והחיים - אך בעצם להבנת התהפכות של הסונטה תקרה
את הסונטה כולה, הבנת תהפכות החיים אינה כבולטת....
טובה האמית של הסונטה, לכן, נסתר בהפסקה היוצאת שגן האוקטבה (הסטה,
המקרה של הסונטה הפטרארכית, או הפסקה לפני הפואם הסוקר הסונטה הלוקספיות.
כפי שיובהר אהין, הפסקה נוצרת בו מובאה לסגים שונים של תהפכות, כאשר
המושג "תהפכות" הכוונה אינה דוקא להפסק היגיון אלא גם להפסק כמות,
איכות, סיטואטיבי, אמודינלי, קיאומטי ועוד. נראה להפנות המשתנה השלשה הנפחת את עצמה.
ראות הסונטה במקרה אחרים כמות הלירה והקבלתה לחיים:

"The illusion of life is the primary illusion of all poetic art ... the semblance of experienced events, the illusion of life is established with the opening line; the reader is confronted at once with the virtual order of experiences." ①

וכמו החיים, הסונטה נוצרת בתנועה של חלקיה אל פני השקף כאשר חלקיה
קטונים זה לזה וקומא אינו אפשרי האחד זלא השני, כבדתי ציבורי:

"A poem is one part against another across a silence." ②

אמאן התאר של תנועה ותנועה נגדות, ציקו הפילוסופי של הילקט
בהפסקה שגן החלקים ("fulcrum"), הציר של האמן בתהום.
לכן כחה הבנתו והאודינלי של היצירה הלירית.

התבטאות הפולקלור בספרה הולדת האיחוד בשם הקליטות הצלחת של הספרה
 מסתובב לצ"ן ולפיג'ש, לשמורת היתולות שזוים מלורחם אוביניים בחוקם הצלחיים
 של הספרה, הוולטה ולארת בקרפונות. אפסי זמאת ולתת שניים שחאו בתוכן
 הוולטה, לבירת מסות בשאולה, אך אז בעצם קיזאה. באמם אחותו, נראה בדלגמאלה
 רבין, למלכיים שותרו של חיוב ואל אשקל, או של אוצר אליו "ינוטי" נגם נאלר
 קישלו אפליגם את רב הסמאנים של הספרה, למנו אל התפסוכה האופיינית.
 נראה אי גלגל זה של ידו שאירת הוולטה קבצו את שינים בספרה וטלפונק
 הוולטה הופכת להיות היסוד המגביר של הצורה, ⁽³⁾

אם הוולטה היא התפסוכה למתחלת בפולקלור, היא לסימאת פסיה היא התפסוכה
 של הוולטה. הסימאת היא זו שקובעת בדיוצבז את ציבה של התפסוכה, על
 פי התאוריה של ברברה התנסין סמית:

"It (closure) gives ultimate unity and coherence to the reader's experience of the poem by providing a point from which all the preceding elements may be viewed comprehensively and their relations grasped as part of a significant design
 חוקרת זו אוסיפו ומציינת, ספציפית למנהג הספרה: כי המסקנות של הצמד
 הסגור נלווה בקשרו לקול הרג ואן לאו קום בלעדי:

"The sense of closure produced by a sonnet ending does not arise so much from the independent effectiveness of the rhymed couplet as from its effectiveness in relation to the formal structure that precedes it."⁽⁵⁾

צ"ן אוד, טנזאה אי כי התפסוכה בספרה היא התפסוכה והמאחלה להיות
 חלק האשרי קלסת היצירה, ולא בספרה נכניתה אל אנת לביגוד אוד הוולטה.
 באמ"ם אחותו, אנקודת הסימאת של הקואל נראה לבתפסוכה היצירת של
ה אשרי התחית הוולטה, ואל אלק קובצו זה ערבי בני אהובים אליו.

בשם זלדה הסוקלת שנקראת לפירוק קבוצה זו, באים לבוא סוגים שונים של וועדים
 המבגימים תפסות מבנות, תחמיות, פולסופיות, פואטיות, פיגורטיביות וסימבוליות...
 סקירה של סוקלת אלה תשמש מעין מדגם לחלק מהאפשרויות האפשריות על ידי
 הלכה, וכאמור, מבחינה זאת אינו אלא מיצב ומקור.
 הסוקלה הוטקה לקבוצה, זו של יעקב פנחס, בלתי במבנה היופוטטי, "אולי יפתח"
 מבנה זה מקבל אתה תוקף כחצו בלשון הרביע הנאמן והשני של האוקראינה.
 כך לבנה פתחו התיאור לגלגל לקחת תרומה. האמת היא ממחצית עליונה
 בתרבות הכימיון בהצעה, ואיך למצוא תוקף והפירוש והתמשיך בלשון האחרון.
 נאן צואה הסמבוליקה של הפסדה והשני בעצם אפיק וקיצוני אלבר ונאון ונאון
 של הסתה הולשן הסוקלה. והבאה, שהיא מעין קשה לתכנה רבה ומצד צדד
 אחד העב זכר אולם הסריון הסקר בפני האהב, ואכאן לג על שש. במשור הפוסט.
 גם התחולות של משור, הרגלה, יפודה מניח של פתיחה היא מקבלת אהב
 סוקר בהתפתחות כפי זה פסל של שש - בתרבות האחרון.
 הוועדה, לסכום, בלתי זה, מבאה לפירוק האמת היופוטטי של פתיחה יליה,
 במשור התמטי. (כאן, מיסטיין הולדה זהה גם למיסטיין (ההבה...)) הוועדה
 מתפקד המופסד למפורט, במשור האינדונזיאני. הפוק חל גם במשור הפיגורטיבי
 ובמשורות של הסמים המופקים במשור התמטי, וכן במשור האנזוניטי. חולשי.

הסוקלה הפסיכואנליטית "עליתי אי" ולשון טלפונאטיק. מבנה תפסות פוסט זנס.
 במשור הינאני, הוועדה מצבירה את הסוקלה מאוויי חזותיים ושמעתיים
 למינים של חופי גשש והיות. הבדל הפעל. הופק למיני. וספצי אוהרבלה
 הפלגית עקלה הכימית. הוועדה קוראת לאנטרספיקרה של נקודת האהב
 ושל התחולה הפקוונת והקולגה בסוקלה; מצדה מפלגה רואנית אינזית
 עתהון אנוני-רואני. האוקד עזרה מילפתורה, שהיא נשא הפתיחה, עזקות
 שהיא נשא הסיום. קבית היאושן מקבלת הדגות: תסיות אי, ובאחרון. אלק
 התפסות "במשור" מעין אפיק באר"ב ובאחרון, אולי תבאיהו חיל".

הסוגיה היא שיש "הולכה מבינה תהפוכה ריתמית, צלילית ומטלית".
 הליך מראי מצב ביניים, למעשה החינה, פסיכואליז קונטקטיות (היה למעשה
 (The threshold). כאן, בין חיים ואחר, בין הכתוב, בין המנקות. הדיאלקטיקה קיאת
 פארכו של גליה (בני וגיל, אש וחוסק, זמן ונצח) אקבסות קפוליסציה של
 היסודות והל ²⁰¹⁰ האימאגוסיטיקה. השאלה שמופיעה בולענה, אם כן, היא אסוף כה
 הניגודים הבין-אחים עיקרן אחת, זקנדז של מצבו הביניים לשאלה נוקבת אחת
 שהיא הקצנת הדיאלקטיקה, אך פילוסופיה אוניברסאלית אם היסוס יהיה דיאלקטי ;
 יש בו שאלה ומלמעשה מאנו תשובה: האיסון בקלסס בבית החוסן, יש בו נצוף
 של אור, שביב של תקווה. הלכה החינה, עמלה הפסימיים וקייאת התקר, נטן
 אם קנה של תשובה אקזיסטנציאליסטית: יש נתיב כמן נכון, שאין היסוס יפיה,
 אלא קיום. כביכול, מלמעשה כמן שלמות המצב הקיומי של בין הכתובים,
 כמו מצב זמני ויש זמן אחת שאין בין הכתובים, שאין מוקדם או מאוחר...
 נצוף לה שמוצק בולענה ישמש התנה של היסודות הבאה, כמן הימאטיקה
 מונעת בצד אחד קיימת. הכה האלה, כה הלמש, כה החיס והחיים הוא
 היא התנה והולכה הופכת אותו מ הכלי אל הפה, מן הקלסמי אל
 האינדוואלטי. רוגרס ^{אני} אלה הוא גם היפוק במתנים שאגאה הולענה,
 מן הכיוב אל הנכסיה של הקוס בעדי. הסגה לה (כאל עי גלום
 שהיא בוחה של שיה טלפניחוסקי באעלית. הוא חסר רק באוקן לה
 למלמעשה הפפריפיה גוקטל לעטני אינן קיאת כלעלמיה.

בשט היסודות, היסודות ין העצמות חושנה וריונה (הייתה ונעלה
 "failing this (fitting everything in the poem to its initial code) we cannot relate the end and the beginning, we cannot recognize that the text and the significance are coextensive, we cannot discover that the clausula dovetails with the title".⁶

אם יש בין הסוכות שקמוץ כגון להסירה של שאתה יתר, או מה למטה ✓
 הברה הנכסין סמיט. מקורה כושלית, נראה כי שגאת הסוכה של יצק פוכמן.
 "חזות". למרות האנטרספיקציה של הרצט האסיים, בהצגן את הליזה כמין
 של אחר, הוונטק באגלה וחושל, היו שיריון בגוסוסו כדר האגן בלונה 9.
 כיון הונטק היא מליבת הסוכה צעד נוסף עבון ושיא של, בטה הידיעה
 עקרות האסקים היסורים.

אורג הסוכה של גלאנג - אשילסם אציגור לט נוסחא נוספות של תפלה הוולפה
 האחר, ולטה ליהא סינרטה לאונקרה, הלטה וולפי ליהא הייבט תפלי. עס פופי.
 הידיאלקטיקה הקוונט בסוכות אפי היא ינסיון עיאל גיאלקטיקה עפיה

פתרון: הסט, עצמו גיאלקטי, הוא הפתרון (הסוכה) אולגור חלג של האויב
 ולקני הקיף. כק אופקם האובי והקיף כשני נעדים ליהא הם סת,
 ואלו תהליק צובר א ליהא הנאגים שלם שני נאגים, למה ולקן, ליהא
 יוצרים צמד חגל בהתמצאות. (סוכות I, II - III). בסוכות השניה

האחונה המערה והפלי ובאונקטי עפיה ולאישי הוא עקרה של הוולפה.
 האלה היחידה בסוכה II, התקיה בהטיג עגא טעוד עא עג, קאטיניו.
 הסוכה היחידה בין מין הג' עמאני עיי, מפניה, אצתי, היפוק סאפלי.
 אינוני לטאני במיגב המטפיה הקסוסית של הסוכה. התחולה האיננוני
 שמתקל עהתקם אז הסוכה בבית החושון מתדבר ואציה עפיה יליה

באגיון. פתיח הסוכה אגיה; כמא באופב. (code), כשר הויה עאע. סגון
 הדבר הוא של פניה יליה, אבוסטרופי, טיפוי עאוגב. ותחולה זו נלמדת
 לאוק הסוכה. האום המתנה הוא באינונה של המצב הכסיס, להתפתח

השי תשתל עא דליה טעג אבקיהג היטואקטיביות באוגה - המצוה
 כמ אגהרת כהציה צינה, כהתג טפס אופיש, פלאה: ההבן האולט מן הוולפה
 המטפיה קרובת: האום הלוו של הצוק היג והאסט. צוק זה אופב
 עמאונה כקורה אפיפניג, כקום קוג החולש על פני המטה, גאופטה לאפס
 התבוננה רחבה ומסקימה א כל חיון ואל החיים בעל. הוולפה היטוא

מתקבצת הפוך צראאטי מוחלט: הדין משקיף אל פני תהום, האדם נאזר בו אל אנה
 לכו אפס אנפלט ברעה וצפוייה. החיים הופכים עמום, חבט הרמק והרמק -
 אבט מובה ומיאל. אלהים מתאר כחמין אנדיק קטנות היחולטנה, ואיך אחרי
 הנוסחה, בליטת התשיעה, מופק הנשאל "קניטלן אל מין שטערן" (דאוי קסויסי
 בלשונן של מאנן אייך לשופיע גמ ב. אין אן אונט" כ "צעקניטלן שטערן" אג ואיך
 לאחר מן "כנאג גאונר" ("דערקענטער פ"ן") - כק הופכר מאורו של
 אן היסוד אמטוקסקר, בטרפט האחיון מופיע דאוי הכנף הכנה של הזבאר
 ואחאיה אר שביורו ונלישול. החיוב של "פליק" ו"היג" לביאה אר הסונטה
 לסופה האר. המסתק המטאפרי בקבויים, אבטן של ההודיה אמאץ כיון
 ארפיבת הסונטה אל פיה, אליר הוציה זליר היולאה וקטולאג, הולעה פועל
 הסונטה זו באילור הרימטי, הפולסופי, האימאצי, התיאלאג, הפיקהיליבי - וכל אלק
 בצמחם מליס אבטן מאוסק ועצור. יביון לבהייר גבה הסונטה אל ידי מאנן
 אייך, אמטור המסר המסויס היכר, קם היא אינוניר, ואולי פוט ליה יוגר
 מל שיה אחר בקבולה שקריון, אצקיל באזר אבצורג הקועלר הילר
 אר "תפונות החיים האמטוליות".

אם ב" דער פייטן" הוועליר מקצנה ויאניס הסכריעמה כיון היא של טקט
 ולייה אול רעל ובאזיה, של מאכר האסיה והרעליגיוז מול מלכר האליר
 הדואייה. החומיים הסונטה יש חומיים של כול ואונן, מטריזיס - מוז
 ער האעה (הספיריטואליזם. הוועליר כיון מהדק אר דמיו פייטן כפופי-
 שיר וצרכר: הקפלה (באין צניעות) אנאה, כמו אנל הצרכר, וקול
 ישיה של הצפוי אר, "פאיקלינגטן אלד ונפול".
 הסונטה "א פליק" הוועליר הופכר אר השויר הפותח א פיהן.
 ב, פן מין היג" יש אלירה של אינליה בפתחה, אק פלא כול בסונה הקוצאר,
 האוירה כיון קללה, רומנטיק, טריבולאק, אכטס הוואויסטיט או פולקאויסטיט קאלינולא.
 הדמיון בין השניים נטון במהק הבולני צפון קריעה - שבצמ כר
 מיוצג במלש השיר, בגמה למלוחיה של השיר המתפסק. ⑦

הסובסידיות של פון מיין היק"ל איננה כאן, וההפוך (אהיה כמו "טויק" - מאכון, שהחלפה
בשיר זה פועלת כהפגזה שלשלת, רומנטיות מעל פני הסלח (לחכמתה ועתקה בצדיה).
הפתיחה הרומנטית, עסיסית, איננה נקראת דפניות מפרטה, זוהי מלאכה
מגשר של שמש הנוצח למטה זו - כמו בחידה ובלח-עם - ואם היחידה בקולות

הסונטות האפיקה לשמש זה, של יחסי הקר והולב בצדו האנטימית הולב
הסונטה "ז" כמו אחתה "זו וועמען?", מהעבר המדב המאשים, כאן יטען
צורה פשוטה יחסית של הפוק אמרתי בסונטה: מאושר להיכן, משייה עבדי,
מביא למפגשים. זהו הפוק תימתי. אך גם פועל גמילי הסימאלי כאשר
חולק ופניש מהופכים כאן (אנלסה "עדן דאק - זא איגער זייער קאפ")
הפיוק מלל גם גמילי הימן (עבה והול, אז וענה), וגמילה הנלילי
(לירי מוד הפק של ייער הקטן). דמוי השמש, שמוא מיכני, משיי אמר

"על השמירה" של ביזאק, משואת קויעלב לשואה הנאצית, הוועלד שדוגג אלגרי ונרולא.
הסונטה של יהובד **עמית** מוכיחה באליכ כיצד הסונטה האפיקה
משירה מליב סמנים מסורתיים ומחייבים של צורה, אך שומרת על הוועלד
על אפיון ערוע של הוועלד. הסונטה האפיקה של זגד היא הציור
הגמילי של הוועלד, ואין הפוק מורא לן, מזה על אולל, אולליליה
עמיתיה. הסונטה האפיקה היא גמילי, ציון ככה מזה המליך
החמיו והיגיונים של יוש-על שאינם סיפויים עסוקים האפיקה.
ליר זה נותרו רבוב והרהר עונו, עכן לוי אלוניק אולל דבון
תפקיד הוועלד בערוע עמית השיר.

ס. **כמתי** בליו המור "היא יסנה" מתיחה (Foreschadur) את הוועלד כבר
בלורה כמאפיקה, במאנה הולג: "היא יסנה, אלה", ופתיחה האפיקה שלשיר
הבתים המובילים אל הוועלד. הסונטה הנהיב בסוריקורה מסורתי,
אזן הוועלד מוגבר את הסונטה כמו הים, "החכמה בליר הים". כאן
אין הפוק של יבו הוועלד אלא אינסיפיקציה של כקול, הירש והסרוס
שיש באשר גם כאלו היא ישנה, כאלו דמוי האמת מקדיל לירי זוג

אמריקה את השיה. במקרה זה הוועדה היא השיא של השיה, קולם הייחודי, אולם
 הצורה שלמה היא שיחית השיה. מעטן עצמן לבחירת מבנה הסונטה אתמורה הספציות
 טבאט: יש קור ופאטאלצם, מעטן סור גלח נמש, בתיאוריה של השיה, והסונטה תואמה
 פליוסופיה זו (inevitability). האופן בין היתר והפורה של הסונטה, כמו השליטה
 והקונטרול של האלה האמיתית, הקבר: כאילו הקבר כפוף זה כמו שהמלים כפופים
 א מקרב, אחיזה ומשמעה של הסונטה.

רביקוביץ

שיר מודרני זה, ונסח חזש של סונטה מופג בהבנה המאונתית של רביקוביץ
 מבלי להכנס כהרף אף תלוגו ורקצו האישי, ומבלי להזיר אפיוסווא האישים
 כשיר שספק את המלחמה האלה-בן-עלמה (בכמה הקורבוליות), גם כן הפורה הטורית
 מלמחמה בעקוונת. לזה לא של רביקוביץ סונטה = מפון, ולקח ה message
 הוועדה מביאה אל אור השיה, אל החציג טלו, ולאו שיהי קים בריגיד היאשון,
 מעין ינדק מוסיגט מירכתי הבמה אל פניה. כוונתי לאמטיק ילדה הקטל
 שגלחה לאיביג אך אמדלי נאיהורה היא הסרוס שלה. שיה זה שטואו אמדלה
 הזאם וגורל אינטרפרטציה פילודיאניג (שגלחה אומנס), אוסויפ ללפק אהבתתו
 את הסונטה האודינית, ואוועלה מעק בק. כמו אפס סיבאי, המפון
 של הצורה הסונטית כיוק בתיאוריה של השיה: הקלו בין האדם האמון
 והצורה בקלחה והג'בסניג. אך גניגז אפורה הנפילתי והשברה
 של הבובה - הוצה לא מתחלף בסופ הסונטה אלאו בואשיגם הבובה
 היו דומה והקפואה ביצותה אסימט את הסונטה ההיפוק התאולטי הנה
 היו אוקד השיה, הוועדה מופיעה לאחר האפס של הוצה - הבובה עם
 "אלו החיים" בנשא המחולת, כאלו החיות אמאלג זה הדיאלקטיקה
 של האדם עצמו: חידולא וחידולא, כח החיים וכן האות הכרוכוס יתפג
 ההרס והאורוס. הבובה יוצאת מן הנשא כשם לבאה אליו: חסרה חיים,
 חסרת כח בלחי (אלו אלו אלעז הרס) - שכן לני הבגהיש אינם אפלטניים
 לפרס מאחר לבני ולבה איוקן בהולל הסונטה. הוועדה היא כיון
 החינה תרה של אפגל הבובה והחיות. חסרה גלתי של הבובה הוא

הנושאים האלה הם היסודיים של החיים כאן וכל אחד מהם כן עובדת הנושאים
 מחזור שלם, מעגל שלם מן הנושאים בתורה, של פסוקים: מן השלילי.
 הדברים שבנושאים, אלו הם השלילי שלמה את המעגל הסופר של הנושאים
 של רביקוביץ. האופן מצד אחד, היאול וחוסר התורה אצל שני.
 למה להלכה במוצא התורה, בעצם תורה, מצד אחר האופנות, וקול
 אופנות כשצמח הוא מעין התורה לתורה. הנושאים במוצא המאחרים את
 הנושאים את העין הנושאים: חוסר השלילי, למצופה אל יבוא הנושאים הסופר
 הוא האכסדי, מעין אין חדל תחת השלילי ואם לא יהיה.

Could I have a copy of this paper?
 DGR

ה'תשל"ח

1. Susanne K. Langer, Feeling and Form, (New York, 1953)
Charles Scribner's Sons., pp. 213-214

2. John Cardi and Miller Williams, How Does a Poem Mean?,
(Boston, 1975), Houghton Mifflin Company. p. 360.

3. מקובל עלינו כי הפסוקים אינם ז'אנר אלא צורה קבועה:

"The difference between a fixed form (like the sonnet) and a genre is that the genre has a grammar and this grammar merely develops a very limited number of matrix sentences".

Michael Riffaterre, Semiotics of Poetry, (Bloomington and London, 1978) Indiana University Press. p. 154.

4. Barbara Herrnstein Smith, Poetic Closure, (Chicago, 1970)
The University of Chicago Press. p. 36

5. פל, נח, 51

6. נח, ה'תשל"ח, 11

7. "השיר כמחשבה", בדיספוריה, כרך א', נח, 3-4, 1969
כרך ב', נח, 1, 74